

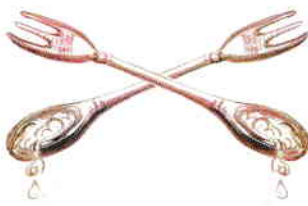
LBRIS

We know
books

OHARA DONOVETSKY

Uric cel Bun și Ultimul Căpcăun

Ilustrații
Anca Smărăndache

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2026

Cuprins

Cine este Zoe.	4
Ce-și dorește Zoe de ziua ei	7
Mărul buclucaș și alte semne bizare	10
Cum apare Uric cel Bun.	12
Cum se îngrijește un uric	15
Câte știe Uric cel Bun	16
Ce-i lipsește lui Uric cel Bun	19
Oua enire	23
Uric cel Bun face cunoștință cu Zac, Kare, Cucli și Nina	25
Uric cel Bun povestește despre începuturi, de la Fârtate la căpcăuni și uriași	30
File din cronica seminției uricilor și a altor fapte de la începutul timpului	30
Despre căpcăuni	32
Despre uriași	33
Începutul neamului uricilor.	34
De pază pe Lumea Asta	37
Divanul înțelepților urici și Chira Măiastra	41
Misiunea lui Uric cel Bun	46
Stapabac, Uric-moșul.	50
Zoe caută soluții, iar Uric cel Bun povestește cum unii urici au devenit spiriduși. . .	53
Uricii în timpul ciumei	56
Uricii în vremea lui Ferdinand	61
Alte întâmplări	62
Povestea lui Capdecane sau Capbleg, puiul de căpcăun.	64
Lătratul lui Capbleg.	67
Cine a plecat în căutarea lui Capbleg?	69
Prietenul lui Zoe și domovoi.	72

Fundături în urmărirea Ultimului Căpcăun	75
Diferite temeri și nedumeriri	78
<i>Foreign Affairs</i> , ajutor din alte locuri.	81
În Munții Măcinului și apoi despre o privire dibace	83
În tot acest timp, Capbleg....	85
Uric cel Bun ca Andronache ot Gâscan și Capbleg în chip de Timotei cel Nou	89
Întrebările uricilor, răspunsurile lui Timotei	92
Hărmălaie și ordine	96
Păpădia	100
Epilog	103
<i>Lămuriri și mulțumiri</i>	106

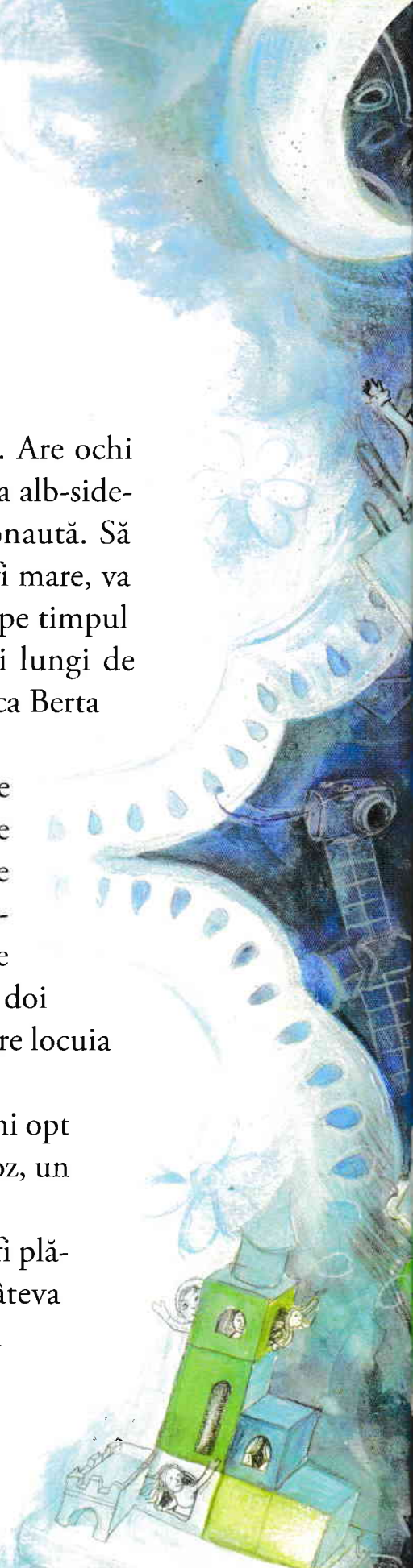
Cine este Zoe

Zoe este o fetiță de 7 ani, 11 luni și 29 de zile. Are ochi verzi-albaștri, păr ondulat blond-roșcat și pielea alb-sidefie. I-ar plăcea să se facă violoncelistă și astronaută. Să cânte la violoncel și să zboare în cosmos. Când va fi mare, va construi un castel în care își va invita toți prietenii pe timpul verii. Acolo va purta gulere de dantelă și mănuși lungi de mătase. Deocamdată le păstrează pe cele de la bunica Berta într-un sipet din sidef.

Cam singuratică de felul ei, nu prea avea timp de ieșit afară sau de stat cu prietenii. Ce-i drept, multe erau temele de la școală, la care se adăugau lecțiile de violoncel, cele de desen și de modelaj, orele de germană și cele de dans. Nu mai rămânea cine știe ce timp de joacă sau de vorbit cu prietenii. Avea totuși doi prieteni buni, Iris, colega ei de bancă și Ghenko, care locuia în altă țară.

Peste mai puțin de douăzeci de ore, Zoe va împlini opt ani. Promise deja de la mama ei un gigantic inorog roz, un set de modelaj și un corn cu nuci și fructe.

În afară de faptul că nu-i plăcea numele ei și i-ar fi plăcut să o cheme ca pe bunica Berta, Zoe mai avea câteva nemulțumiri. Îi era dor de tatăl ei și nu avea cum să-l vadă – în deșert nu funcționau mereu echipamentele electronice, decât prin satelit, de aceea

LIBRIS

We know
books

nu putea vorbi prea des cu el decât atunci când el suna printr-un telefon sate-litar. De tatăl ei îi era mai tot timpul dor, pentru că, de când îl ştia, lucra în alte ţări, pe alte meridiane, deci era mai mereu plecat. E adevărat şi că îi aducea multe jucării, dar asta nu o făcea să-i fie mai puţin dor.

Îi era foarte dor şi de bunica Berta, pe care nu mai avea deloc cum să o vadă, pentru că se stinsese din viaţă în urmă cu patru luni. Îi lipsea mult de tot bunica Berta. O învăţase să deseneze – bunica Berta fusese şi pictoriţă –, dar şi să citească şi să scrie. Încă îi auzea vocea în ureche, de când îi citise cu voce tare şi chiar pe roluri *Mary Poppins*, *Alice în Ţara Minunilor*, *Huckleberry Finn*, dar şi *Aventurile baronului Münchhausen*.

Tot *buni B*, cum îi spunea Zoe, le pusese nume jucăriilor de pluş, Cucli şi Nina, dar şi motanului şi câinelui, Balzac şi Karenina, pe scurt, Zac şi Kare. Ei îi ţineau companie şi îi alinau dorul de bunica Berta.

Mama Zoei era îngrijorată că fetei nu-i era somn noaptea. I se făcea somn ziua, mai ales când avea ceva important de făcut. Sau când nu era timpul potrivit să doarmă. *O pocnea somnul* la şcoală, când ţi-era lumea mai dragă!

Ce-și dorește Zoe de ziua ei

Abia trezită din somn, Zoe se întreba ce și-ar dori cel mai mult și cel mai mult. Ar fi trebuit să fie bucuroasă. Era ziua ei. Împlinea opt ani. Era o dimineață ploioasă și nu avea chef să iasă afară.

S-a așezat la masa de lucru și a început să modeleze. Cu mintea în altă parte, la tatăl ei aflat departe, și-a lăsat degetele să modeleze singure în lutul moale și alb dăruit în seara precedentă de mama ei.

Zoe nu era veselă-veselă, dar nici foarte tristă.

Doar că îi era foarte dor de tatăl ei, care era plecat la serviciu foarte departe de casă. De data asta, trebuia să mute un șantier în deșertul Sahara. A încercat să-și alunge dorul, scuturând din cap, așa cum văzuse că făceau câinii sau pisicile când vor să scape de muște sau țânțari. Uneori îi reușea, și atunci toate gândurile se risipeau puțin, ca stropii de apă adunați în păr după ploaie.

Tatăl ei îi spusese că, dacă i se face foarte dor, e de ajuns să se gândească puțin la el, iar apoi să-i construiască ceva. Din piese de lego sau de mecano, din lut, din plastilină sau din ce vrea ea. Atunci, dorul n-ar mai fi atât de greu. Mama îi făcuse cadou lutul de ziua ei, așa că din lut va modela ceva pentru el.

Toată dimineața s-a gândit la cât de multe ar avea de povestit tatălui său.

Ce mai era pe la școală,

ce mai fac motanul Zac și câinele Kare,

că uneori nu se înțelege bine cu Iris,

că la cursuri de modelaj a câștigat concursul de figurine,

a, da, și că a citit singură, până la capăt chiar, prima carte din viața ei, se numea *Matilda*, foarte frumoasă carte, îi plăcuse foarte mult, era despre o fetiță deșteaptă,

LBRIS

We know
books

că mama îi cumpărase de ziua ei un enorm inorog roz (*Ghici, cum îl cheamă? Da, ai ghicit, Matilda, chiar dacă nu e chiar un nume de inorog, știu. Poate că-i voi spune Matild, e mai potrivit*).

Cel mai mult și cel mai mult Zoe și-ar fi dorit,
uite chiar așa, de ziua mea ar fi un cadou foarte potrivit,
un fel de..., o făptură fermecată care să...,

un prieten mic, făptură fermecată, cum erau odată ca niciodată, care să ajungă,
cu viteza gândului, până la tatăl meu și înapoi la mine. Să-l îmbrățișeze din par-
tea mea și să-i spună toate gândurile mele. Apoi, tot cu viteza gândului, să facă
drumul înapoi, de la el la mine, să-mi aducă dorul și îmbrățișările lui, și-a spus
Zoe, chiar în momentul în care împlinea opt ani.

Da, asta își dorește de ziua ei.

Mărul buclucaș și alte semne bizare

Încă de la micul-dejun, Zoe a înțeles că ziua era specială. Nu doar că împlinea opt ani, dar i se părea și că multe dintre lucrurile cunoscute erau puțin *altfel*.

Ceva grozav era pe cale să se petreacă.

Întâi, nu a avut deloc chef să mănânce grâul cu lapte pregătit special pentru ea, ci a mâncat un măr. Nimic neobișnuit nu ar fi fost dacă mărul nu ar fi avut gust de caramel. Gust de ciocolată cu alune și caramel, în toată regula.

Apoi și-a dat seama că ziua fusese *bizară* încă de la început (*bizar* era un cuvânt numai bun de folosit ori de câte ori nu prea știai ce să zici).

Deși era sâmbătă, iar sâmbăta avea voie să doarmă mai mult, se trezise cu noaptea în cap. Mama ei s-ar fi mirat, era somnolog, adică *specialistă în somn*, și îi spusese că somnul *e necesar și că orele trebuie respectate*. În ultima vreme, Zoe nu dormea prea bine noaptea, și *asta nu era deloc în regulă*, îi spusese mama, *trebuie să facem ceva, să nu dormim anapoda, ci noaptea, atunci când toți oamenii dorm, cu grijă să prindem orele de somn dinainte de miezul nopții, când somnul este cel mai odihnitor*.

Următorul fapt *bizar* a fost că la trezire îl găsisse pe Zac în camera ei.

De cum deschisese ochii, își văzuse motanul cuibărit pe pătură la picioarele ei. (Asta nu se întâmplase *nici-o-da-tă* până atunci, pentru că Zac *pur și simplu* nu avea voie să doarmă în camera ei. Într-o vreme, când era ea mai mică, motanului nu i se permitea accesul în camera ei. Fusese motanul bunicii, dar

nu din acest motiv îi fusese interzis accesul motanului în camera copilului, ci din teama mamei ca nu cumva fetița să aibă de suferit din cauza comportamentului capricios al felinei.)

Când la trezire găsisse motanul cuibărit la picioarele ei, s-a mirat cât s-a mirat, apoi s-a gândit imediat să profite de ocazie. Voia să-l învețe să facă aport. Chiar dacă Zac (nu suporta să i se spună Balzac, care semăna cu *spanac*) era motan, nu câine, se arătase dornic să facă aport. Chiar în acea dimineață, s-a dovedit foarte harnic, a adus cocoloșul de hârtie chiar de două ori. Mândru de el, i se citea în ochii săi albaștri, s-a urcat apoi în pat, s-a făcut colac, a închis pleoapele și a început să toarcă, așteptând porția de mângâieri. Zac să fie în camera ei, în patul ei și să mai și facă aport ca un câine de vânătoare, *asta era uimitor*, s-a gândit Zoe.

